

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/338/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7713202354
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7713202354.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Jarmily Maximovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu Slovenská republika, za ktorú koná Regionálna veterinárna a potravinová správa v Michalovciach, so sídlom Michalovce, S. Chalupku 22, IČO: 31295207, zast. PUCHALLA, SLÁVIK & partners s.r.o., so sídlom Košice, Kmeťova 24, proti žalovanej G.. U. I., A.. X.X.XXXX, W. P., L. N.M. XX, zast. JUDr. Jurajom Kusom, advokátom so sídlom Michalovce, Nám. osloboditeľov, o zaplatenie 18.865,19 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 9C/298/2013-576 z 21.8.2018 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Priznáva žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom žalobu zamietol (I.) a priznal žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 % proti žalobcovi s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom (II.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 18.865,19 € s 8,75 % úrokmi z omeškania ročne od 20.1.2013 do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia na tom skutkovom základe, že právoplatným rozsudkom Okresného súdu Michalovce č.k. 20C/80/2009 zo dňa 28.1.2010 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/127/2010-179 zo dňa 14.12.2011 bolo určené, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. území Q. Q. Y. Q. E. A. O. J.. Q. P., ktoré boli predmetom neplatnej kúpno-predajnej zmluvy písanej do notárskej zápisnice do notárskej zápisnice č. N/107/2005 dňa 2.11.2005, z ktorých časť žalovaná ako podielová spoluvlastníčka v období od 1.10.2008 do 30.9.2012 užívala na základe neplatného právneho úkonu až do 2.10.2012, kedy nehnuteľnosti vypratala a žalobcovi odovzdala. Výšku bezdôvodného obohatenia žalobca vyvodil z náhrady ušlého zisku z nerealizovaného prenájmu v danom období, vychádzajúc zo znaleckého posudku č. 6/2012 zo dňa 23.12.2012 vypracovaného znalcom G.. U. I. Y. T. Č.. X O. N..

3. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania uplatnený nárok právne posúdil podľa ust. § 451 ods. 1, 2 a § 457 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), vzal do úvahy obranu žalovanej, ktorá žalobu navrhla zamietnuť s tvrdením, že sporné nehnuteľnosti nadobudla legitímnym spôsobom, a to kúpno-predajnou zmluvou od predávajúceho Ing. Q. W. - Y. J. dňa 21.12.2005, keď jej vlastnícke právo bolo evidované aj v katastri nehnuteľností až do 6.2.2012, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobca je vlastníkom predmetných nehnuteľností, kvôli čomu ich žalobcovi vydala

dňa 2.10.2012, žalovaná tvrdila, že nemala z nehnuteľností žiadny majetkový prospech, ktoré zakúpila za kúpnu cenu 10.603,39 € a žalobcovi ich odovzdala zrekonštruované v hodnote 88.500,- € po vrátení kúpnej ceny predávajúcim, preto nárok považovala za nedôvodný, vzniesla námietku premlčania nároku vychádzajúc z ust. § 107 ods. 1 OZ a tiež namietala, že postup žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 OZ). Z kúpno-predajnej zmluvy spísanej do notárskej zápisnice č. N/XXX/XXXX, NZ XXXXX/XXXX zo dňa 2.11.2005 súd zistil, že žalobca (Regionálna veterinárna a potravinová správa v Michalovciach, ďalej tiež len „RVaPS“) odpredala G.. Q. W. - Agrotechna viaceré nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, XXXX, XXXX, XXX a č. XXXX v kat. území Q. a následne G.. Q. W. ako ich vlastník časť z nich odpredal kúpnu zmluvou zo dňa 21.12.2005 žalovanej do jej podielového spoluvlastníctva. Zistil ďalej, že Okresný súd Michalovce rozsudkom č.k. 20C/80/2009 zo dňa 28.1.2010 určil, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXX a XXXX a Krajský súd v Košiciach svojím rozsudkom č.k. 11Co/127/2010-179 zo dňa 14.12.2011 toto rozhodnutie potvrdil s tým, že pokladal kúpno-predajnú zmluvu uzavretú medzi žalobcom a G.. Q. W. za absolútne neplatnú v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka, keďže ku prevodu majetku štátu nebol daný súhlas Ministerstva financií Slovenskej republiky v zmysle zákona č. 278/1993 Z.z., pričom potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu bol žalovanej doručený dňa 7.2.2012. Súd vykonaným dokazovaním mal tiež preukázané, že po právoplatnom rozhodnutí súdu (v konaní sp. zn. 20C/80/2009 - pozn. odvolacieho súdu) žalovaná spolu s ďalšími spoluvlastníkmi listom zo dňa 13.3.2012 požiadali žalobcu o uzavretie nájomnej zmluvy na predmetné nehnuteľnosti a RVaPS Michalovce listom zo dňa 26.3.2012 žiadateľom oznámila, že návrhu nemôže vyhovieť, nakoľko nehnuteľnosti sú prebytočným majetkom štátu, ktorý správca môže prenechať do nájmu dočasne po splnení ponukovej povinnosti a vykonaní ponukového konania, a následne listom zo dňa 21.5.2012 bolo žalovanej oznámené, že vypratanie nehnuteľnosti je pozastavené najmenej do doby získania stanoviska Ministerstva financií SR o dodatočnom súhlase s prevodom nehnuteľností. Po oznámení, že dodatočný súhlas na prevod majetku udelený z príslušných inštitúcií nebol, žalovaná nehnuteľnosti vypratala a žalobcovi ich odovzdala dňa 2.10.2012. Súd prvej inštancie po vyhodnotení vykonaných dôkazov dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. V konaní nemal preukázané naplnenie skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia - plnenie z neplatnej zmluvy, na základe ktorého sa žalobca domáhal zaplata žalovanej sumy; z neplatnej zmluvy žalovaná nezískala bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu, nakoľko nebola v právnom vzťahu so žalobcom, žalovaná uzatvorila kúpno-predajnú zmluvu s G.. Q. W., preto po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu o určení vlastníckeho práva žalobcu k predmetným nehnuteľnostiam v dôsledku absolútnej neplatnosti tejto kúpno-predajnej zmluvy vzájomná reštitučná povinnosť vrátiť si poskytnuté plnenia v zmysle ust. § 457 OZ nastala medzi žalovanou a G.. Q. W.. Žalovaná do troch dní po vrátení kúpnej ceny G.. Q. W., t.j. dňa 2.10.2012 odovzdala nehnuteľnosti žalobcovi, nakoľko v tom čase už právoplatným rozhodnutím súdu bolo určené, že je vlastníkom nehnuteľností. Súd vychádzal z názoru, že žalovaná síce nenadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na základe (neplatnej) kúpno-predajnej zmluvy spísanej do notárskej zápisnice č. N 154/2005, NZ 67590/2005, NCRIs 66756/2005 zo dňa 21.12.2005, avšak od uzavretia zmluvy do 7.2.2012 (deň doručenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach 11Co/127/2010) mala postavenie oprávneného držiteľa nehnuteľností, ktoré boli predmetom zmluvy, nakoľko uzavretím zmluvy boli splnené podmienky oprávnenej držby uvedené v ust. § 130 OZ, a to faktické ovládanie veci, vôľa nakladať s vecou ako so svojou a dobrá viera, že jej nehnuteľnosti patria. Súd prvej inštancie zohľadnil tiež, že žalovaná pri uzatváraní zmluvy žiadne právne povinnosti neporušila, že správca majetku žalobcu nevyhovel jej návrhu na uzavretie nájomnej zmluvy ohľadom nehnuteľností, ktoré boli predmetom neplatnej kúpno-predajnej zmluvy uzavretej medzi žalovanou a G.. Q. W., ktorý návrh spolu s ďalšími kupujúcimi žalovaná doručila správcovi majetku žalobcu SVaPS Michalovce dňa 13.3.2012 po právoplatnom rozhodnutí súdu o určení vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnostiam. Zároveň súd poznamenal, že žalobca v konaní nepreukázal, že za žalované obdobie mal vôľu a možnosť predmetné nehnuteľnosti prenajať iným subjektom a dosiahnuť zisky z nájmu nehnuteľností vo výške vyčíslenej v predložennom znaleckom posudku. Dospel k záveru, že v danom prípade nie je preukázané žiadne porušenie právnej povinnosti na strane žalovanej a jej zodpovednosť v zmysle ust. § 451 ods. 1 OZ, žalovaná nie je povinnou osobou na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k žalobcovi, pretože na úkor žalobcu bezdôvodné obohatenie nezískala. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním nemal preukázané naplnenie skutkových podstatí bezdôvodného obohatenia uvedených v ust. § 451 ods. 2 OZ - plnenie z neplatného právneho úkonu, na základe ktorého sa žalobca podanou žalobou domáhal zaplata žalovanej sumy. Žalovaná po vrátení kúpnej ceny G.. Q. W. om nehnuteľnosti vydala žalobcovi (ich vlastníkovi) na základe právoplatného súdneho rozhodnutia, pričom do doručenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach (do 7.2.2012) mala postavenie oprávneného držiteľa nehnuteľností. Podľa právneho posúdenia súdu prvej inštancie neprichádza do úvahy ani vznik

bezdôvodného obohatenia za obdobie od 7.2.2012 do 30.9.2012 na základe ďalších skutkových podstát uvedených v ust. § 451 ods. 2 OZ - majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, nakoľko v tomto období žalovaná užívala nehnuteľnosti so súhlasom žalobcu, keď správca majetku štátu odmietol so žalovanou uzavrieť nájomnú zmluvu a následne jej oznámil, že pozastavil vypratanie nehnuteľností do doručenia konečného stanoviska ministerstva financií o dodatočnom súhlase s prevodom nehnuteľností. Na podklade takto zistených skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná, a preto ju zamietol. Pretože základ žalobcom uplatneného nároku nebol preukázaný, súd nevyhovел návrhu žalobcu na nariadenie znaleckého dokazovania za účelom zistenia výšky bezdôvodného obohatenia. Námietskou premlčania vznesenou žalovanou sa už ďalej nezaoberal, keďže žalobu v celom rozsahu zamietol z iných dôvodov. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a žalovanej, ktorá mala v spore plný úspech, priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % proti žalobcovi s tým, že o jej výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

4. Rozsudok napadol žalobca včas podaným odvolaním z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písmen d) a h) CSP. Namietal „nejednoznačné“ právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, ktorý ju právne posudzoval podľa ust. § 451 ods. 1, 2 a § 457 OZ, avšak vzhľadom na termín „ušlý zisk z nerealizovaného prenájmu“ použitý v napadnutom rozhodnutí, skúmanie „predpokladov zodpovednosti“ či „porušenia právnej povinnosti žalovanou“ (bod 27), či podmienenie nároku žalobcu splnením povinnosti obdobnej prevenčnej povinnosti (bod 27), je možné vyvodiť, že uplatnený nárok posudzoval aj z titulu náhrady škody podľa ust. § 420 a nasl. OZ, avšak toto ust. súd v rozsudku vôbec neuvádza a ani na žiadnym spôsobom neodkazuje. Vzhľadom na nejednoznačné právne posúdenie veci súdom prvej inštancie žalobca namietal porušenie svojho práva na spravodlivý súdny proces, medzi ktoré patrí aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07, I. ÚS 33/2012). Tvrdil, že súd prvej inštancie vec nesprávne posudzoval podľa ust. § 457 OZ ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatného právneho úkonu napriek tomu, že žalobca nebol účastníkom (zmluvnou stranou) žiadneho právneho úkonu uzatvoreného so žalovanou a v zmysle konštantnej judikatúry najvyšších súdnych autorít (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 52/2005, 4Cdo 104/2008, 1Cdo 154/2008, 5Cdo 8/2009 z 13.11.2009) ním uplatnený nárok mal byť posúdený ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého prijatím plnenia bez právneho dôvodu. Vytkol súdu i nesprávne právne posúdenie okamihu zániku oprávnenej držby žalovanej (za predpokladu jej existencie) dňom 7.2.2012, t.j. deň doručenia potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/127/2010 zo dňa 14.12.2011, ktorým bol za vlastníka nehnuteľností určený štát (Slovenská republika) napriek tomu, že v zmysle ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 97/2009, 5Cdo 30/2010, 5Cdo 280/2007 zo dňa 30.6.2008, rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 288/2016, tiež II. ÚS 567/2015) by týmto okamihom mal byť deň doručenia žaloby o určenie vlastníckeho práva, keďže už v tomto momente sa žalovaná oboznámila so skutočnosťami, ktoré boli objektívne spôsobilé vyvolať pochybnosti o tom, že jej dotknuté nehnuteľnosti patria. Žalobca bol toho názoru, že v dôsledku neodôvodneného odklonu od ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít, najmä v otázke právnej kvalifikácie uplatneného nároku a určenia okamihu zániku dobromyseľnej držby žalovanou (za predpokladu jej existencie), došlo k porušeniu princípu právnej istoty a tým aj k zásahu do práva na spravodlivý súdny proces. Namietal tiež záver súdu prvej inštancie, že žalovaná v období od 7.2.2012 do 30.9.2012 užívala nehnuteľnosti s jeho súhlasom a tvrdil, že súhlas na bezplatné užívanie dotknutých nehnuteľností žalovanej nebol daný a ak by aj daný bol, bol by absolútne neplatný pre rozpor so zákonom č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v znení neskorších právnych predpisov. V ďalšej časti odvolania žalobca opísal zistený skutkový stav veci a tvrdil, že v predmetnej právnej veci si neuplatňoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatného právneho úkonu, keďže nebol účastníkom (zmluvnou stranou) kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 2.11.2005 medzi RVaPS Michalovce (predávajúci) a Ing. Vincentom Bajusom - AGROTECHNA, Hrnčiariska 14, Michalovce, IČO: 34561 129 (kupujúci), vo forme notárskej zápisnice č. N XXX/XXXX, NZ XXXXX/XXXX, a ani kúpnej zmluvy zo dňa 21.12.2005 uzatvorenej formou notárskej zápisnice č. N XXX/XXXX, NZ XXXXX/XXXX medzi G.. Q. W. - Y. a žalovanou (kupujúcou), predmetom ktorých bol odplatný prevod nehnuteľností, ktorých sa predmetný spor týka. Uviedol, že v predmetnej právnej veci si uplatnil voči žalovanej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalovaná v období od 1.10.2008 do 30.9.2012 užívala nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, keďže nikdy nenadobudla k nehnuteľnostiam vlastnícke (resp. spoluvlastnícke) právo a so žalobcom neuzatvorila žiadnu nájomnú alebo inú zmluvu oprávňujúcu ju dotknuté nehnuteľnosti užívať. Užívanie cudzej veci bez zmluvy o nájme alebo iného právneho titulu oprávňujúceho užívať cudziu vec predstavuje typický príklad

plnenia bez právneho dôvodu (§ 451 OZ), nejedná sa teda o bezdôvodné obohatenie z neplatného právneho úkonu (§ 457 OZ), ako k tomu dospel súd prvej inštancie. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 52/2005, 4Cdo 104/2008, 1Cdo 154/2008 a 5Cdo 8/2009 a rozhodovacia prax všeobecných súdov (napr. uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Co/289/2008, uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 7Co/3/2013, rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/190/2012 zo dňa 30.7.2013), tiež na vybrané rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo 882/2006, 25Cdo 845/99, 33Cdo 1608/2006 a nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II.ÚS 325/2000 zo dňa 24.10.2000, z ktorého citoval právny názor k osobám oprávneného a povinného na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa žalobcu z hľadiska bezdôvodného obohatenia nie je rozhodujúce, či žalovaná skutočne nehnuteľnosti fakticky užívala, majetkovú hodnotu z hľadiska bezdôvodného obohatenia predstavuje samotné užívacie právo, ktoré žalovanej k nehnuteľnostiam vzniklo (napr. rozhodnutie NS ČR zo dňa 19.5.2004 sp. zn. 33Cdo/291/2002, tiež 33Cdo/1175/2004). Vzhľadom na objektívnu povahu záväzkovo-právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia je z právneho hľadiska irelevantné (bez právneho významu) skúmanie zavinenia a porušenia právnej povinnosti povinným na bezdôvodného obohatenia (napr. IV.ÚS 554/2012, rozhodnutia NS SR sp. zn. 8Cdo 439/2014 zo dňa 27.1.2016, 5MCdo 17/2009 z 23.11.2016, rozhodnutie NS ČR sp. zn. 33Cdo 882/2006 zo dňa 24.6.2008). V prípade bezdôvodného obohatenia vzniknutého užívaním nehnuteľností bez právneho dôvodu plnenie (majetková hodnota) spočíva v realizovanom užívanom práve k hnuťnej alebo nehnuteľnej veci; keďže nie je možné vrátiť spotrebované plnenie v podobe užívacieho práva k nehnuteľnostiam, je žalovaná povinná poskytnúť žalobcovi peňažnú náhradu vo výške nájomného, ktoré by bola povinná platiť za obvyklých okolností, ak by užívala nehnuteľnosti na základe platného právneho titulu (NS SR sp. zn. 4Cdo 104/2008 zo dňa 30.6.2009, 1Cdo 154/2008, 5Cdo 8/2009, rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co 328/2012 zo dňa 2.10.2013, rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25Cdo 845/99, 33Cdo 1608/2006, 33Cdo 882/2006). Mal za to, že v konaní preukázal i výšku bezdôvodného obohatenia (peňažnej náhrady) znaleckým posudkom č. 6/2012 vypracovaným znalcom Ing. U. I. a T. č. X k tomuto ZP. I. článok 2 body 2 a 3 CSP a tvrdil, že súd prvej inštancie tým, že nárok neposúdil podľa § 451 OZ ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením bez právneho dôvodu, odklonil sa od ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít a došlo k porušeniu princípu právnej istoty ako súčasť práva na spravodlivý súdny proces (napr. IV. ÚS 499/2011, rozhodnutie NS SR 3Cdo/6/2017). Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že dobromyseľná držba dotknutých nehnuteľností žalovanou (za predpokladu jej existencie) zanikla až dňom 7.2.2012 (deň doručenia rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach 11Co/127/2010 zo dňa 14.12.2011) a k otázke dobromyseľnosti držby žalovanej a okamihu jej zániku citoval právny názor vyslovený v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 97/2009, 5Cdo 30/2010, 5Cdo 280/2007, odkázal tiež na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 288/2016, II.ÚS 567/2015, uznesenie NS ČR sp. zn. 28Cdo/374/2007 a rozsudok NS ČR sp. zn. 22Cdo 1806/2006. Ak by aj žalobca pripustil, že držba nehnuteľností žalovanou bola spočiatku oprávnená, jej dobrá viera zanikla v okamihu, kedy sa žalovaná zoznámila so skutočnosťami, ktoré u nej objektívne museli vyvolať pochybnosti o tom, že jej dotknuté nehnuteľnosti právom patria. Podľa názoru žalobcu doručením žaloby v spore vedenom Okresným súdom Michalovce sp. zn. 20C/80/2009 žalovaná musela vedieť, že bez súhlasu Ministerstva financií SR je kúpna zmluva od počiatku neplatná, a teda najneskôr doručením žaloby žalovanej (dňa 7.5.2009) jej dobrá viera (za predpokladu, že existovala) zanikla, v dôsledku čoho sa postavenie žalovanej z dobromyseľného držiteľa zmenilo na NEDOBROMYSEĽNÉHO držiteľa a dňom 7.5.2009 žalovaná dobromyseľným držiteľom dotknutých nehnuteľností už nebola. Na tom nič nemení skutočnosť, že žalovaná sa ako dobromyseľný držiteľ nehnuteľností mohla naďalej subjektívne cítiť. Záver súdu, že dobromyseľnosť žalovanej zanikla až dňa 7.2.2012 tak nemá oporu ani v právnych predpisoch ani v ustálenej rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít. Podľa názoru žalobcu dobromyseľnosť žalovanej (za predpokladu jej vzniku a existencie), že jej vlastnícke právo k nehnuteľnostiam patrilo, nemá vplyv na jej povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie žalobcovi a ani na výšku obohatenia, ktoré má vydať. Táto skutočnosť má význam iba z hľadiska rozsahu reštitučnej povinnosti, čo vyplýva aj z ust. § 458 OZ. Nesúhlasil ani so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaná od 7.2.2012 do 30.9.2012 užívala nehnuteľnosti s jeho súhlasom žalobcu a poukázal v tejto súvislosti na obsah podania RVsPS Michalovce zo dňa 21.5.2012, ktorým bolo žalovanej oznámené, že vypratanie nehnuteľností je pozastavené do doby získania stanoviska MF SR o dodatočnom súhlase s prevodom nehnuteľností, z ktorého (obsahu) podľa žalobcu nevyplýva, aby žalovanej bol daný výslovný súhlas žalobcu na bezplatné užívanie nehnuteľností vo vlastníctve štátu v období od 7.2.2012 do 30.9.2012. Navyše poukázal na to, že nakladanie s nehnuteľnosťami vo vlastníctve štátu sa spravuje ustanoveniami zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v znení neskorších právnych predpisov, ktorý presne a jednoznačne upravuje

(vymedzuje) spôsoby nakladania s majetkom štátu. Na to, aby akákoľvek tretia osoba mohla užívať majetok štátu, nie je postačujúci súhlas správcu majetku štátu, aj keby takýto súhlas bol udelený. Zo znenia zákona o správe majetku štátu jednoznačne vyplýva, že by žalovaná na užívanie dotknutých nehnuteľností musela mať so žalobcom uzatvorenú písomnú nájomnú zmluvu, čo sa však nestalo. Z tohto dôvodu žalovaná nemala právny dôvod (titul) na užívanie nehnuteľností vo vlastníctve štátu a ani nemohla byť dobromyseľná v tom, že jej právo užívať dotknuté nehnuteľnosti patrí. Zopakoval, že oprávnená držba sa zakladá na ospravedliteľnom omyle držiteľa, ktorý sa domnieva, že je vlastníkom držanej veci, pričom vo výnimočných prípadoch je ospravedliteľný aj právny omyl, ktorý spočíva v neznalosti alebo v neúplnej znalosti všeobecne záväzných právnych predpisov a z toho vyplývajúceho nesprávneho posúdenia právnych dôsledkov právnych skutočností, a to výlučne za predpokladu, že znenie zákona je nejasné a pripúšťa rôzny výklad. Právny omyl držiteľa vychádzajúci z neznalosti jednoznačne formulovaných zákonných ustanovení nie je ospravedliteľný, lebo pri zachovaní obvyklej opatrnosti sa predpokladá, že každý sa oboznámi so zákonnou úpravou právneho úkonu, ktorý má v úmysle urobiť, ktorý záver vyplýva aj zo všeobecne platnej zásady „ignorantia iuris non excusat“ - neznalosť zákona neospravedlňuje (porov. tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 30/2010 zo dňa 1.3.2011). Ustanovenia zákona o správe majetku štátu, čo sa týka spôsobov nakladania s majetkom štátu, nepripúšťajú rôzny výklad; žalovaná teda pri obvyklej miere opatrnosti musela vedieť, že s prihliadnutím na znenie a obsah zákona o správe majetku štátu udelenie dodatočného súhlasu nebude možné a nebude možné absolútne neplatný právny úkon spätne konvalidovať na platný právny úkon a tiež musela vedieť, že len na základe písomného podania z 21.5.2012 nie je oprávnená nehnuteľnosti štátu bezodplatne užívať a preto ju nemožno ani v období od 7.2.2012 do 30.9.2012 považovať za dobromyseľnú a oprávnenú držiteľku dotknutých nehnuteľností. Namietal tiež právne posúdenie súdu prvej inštancie, že nebolo preukázané porušenie právnej povinnosti na strane žalovanej, pričom skúmanie tejto otázky pokladal za irelevantné (bez právneho významu) vzhľadom na to, že predmetom tohto konania je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a nie nárok na náhradu škody, ako aj s prihliadnutím na objektívnu povahu záväzku vzniknutého v právnom vzťahu z bezdôvodného obohatenia, ktorého vznik nie je viazaný na predpoklad porušenia právnej povinnosti alebo zavinenia, ale k jeho vzniku dochádza na základe objektívnych skutočností v zákonom predvídaných situáciách (§ 451 a § 454 OZ) bez ohľadu na to, ktorú zo strán záväzkového právneho vzťahu zafažuje dôvod jeho vzniku. Na vznik záväzkového právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia sa existencia zavinenia ani existencia protiprávneho úkonu nevyžaduje (IV. ÚS 554/2012, rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Cdo 439/2014 zo dňa 27.1.2016, 5MCdo 17/2009, rozhodnutie NS ČR sp. zn. 33Cdo 882/2006 zo dňa 24.6.2008). Záverom zdôraznil, že právna úprava bezdôvodného obohatenia neobsahuje ustanovenie obdobné ust. § 415 OZ a oprávnenému z bezdôvodného obohatenia nevyplývajú žiadne povinnosti obdobného charakteru prevenčnej povinnosti. Z tohto dôvodu nie je mysliteľné, aby súd svojvoľne podmieňoval priznanie nároku uplatneného žalobou za pomoci iných zákonných ustanovení prvkami, ktoré výslovná práva úprava neobsahuje. Zdôraznil, že pre vznik jeho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa nevyžaduje, aby mal možnosť alebo vôľu prenajímať sporné nehnuteľnosti tretím osobám a dôvodom odopretia právnej ochrany nie je a ani nemôže byť skutočnosť, že neurobil žiadne opatrenia, aby k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej nedošlo (rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Cdo 439/2014 zo dňa 27.1.2014). Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol napadnutý rozsudok podľa ust. § 388 CSP zmeniť a zaviazat žalovanú zaplatiť mu sumu 18.865,19 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,75 % p.a. od 20.1.2013 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznať mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla potvrdiť napadnutý rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny. Tvrdenia a námietky žalobcu uvedené v odvolaní označila za rozporné, poukazujúc na to, že práve žalobca počas konania menil právnu kvalifikáciu nároku, keď v žalobe svoj nárok opieral o neplatný právny úkon a sám tvrdil, že mu vznikol nárok na náhradu ušlého zisku z nerealizovaného prenájmu uvedených nehnuteľností v danom období, no v neskorších podaniach už zmenil právnu kvalifikáciu nároku a domáhal sa vydania bezdôvodného obohatenia titulom plnenia bez právneho dôvodu, t.j. že žalovaná mala užívacie právo k predmetnej nehnuteľnosti. Aj uvedená zmena právnej kvalifikácie zo strany žalobcu má výpovednú hodnotu a iba potvrdzuje, že od počiatku bol v dôkaznej núdzi. Podľa žalovanej neobstojí tvrdenie žalobcu, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, pod ktorú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia subsumoval súd prvej inštancie nárok uplatňovaný v žalobe. Z obsahu rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca neuniesol dôkaznú povinnosť. Nesúhlasila ani s námietkou žalobcu, že svoje rozhodnutie súd dostatočne nezdôvodnil a že údajne nárok žalobcu „ušlý zisk z nerealizovaného prenájmu“ posudzoval

ako nárok na náhradu škody, ktorý sa nespravuje ust. § 451 a 458 OZ. V napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie nikde neuvádza, že nárok žalobcu posudzoval ako nárok na náhradu škody, ide len o špekulatívne a ničím nepotvrdené tvrdenie žalobcu. K otázke oprávnenej držby nehnuteľností a posúdeniu okamihu jej zániku žalovaná poukázala na podanie zo dňa 15.8.2018, v ktorom sa vyjadrila k predmetu konania a predložila rozsudky, ktorými už bolo právoplatne rozhodnuté v ďalších sporoch vedených o obdobných žalobách podaných žalobcom voči ďalším piatim osobám, a to X. P., Ing. Q. W., P. U. O., MVDr. L. T. a U. P.. Uviedla, že konanie proti X. P. bolo právoplatne skončené rozsudkom Okresného súdu Rožňava č.k. 8C/20/2014 zo dňa 30.6.2016, ktorým súd žalobu zamietol a tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 6Co/321/2016 zo dňa 14.11.2017, pričom v týchto rozhodnutiach sa súdy presvedčivo vysporiadali s otázkou oprávnenej držby žalovaného a za nepochybné tiež pokladali, že žalovaný s nehnuteľnosťami, ktoré kúpil na základe kúpnej zmluvy zo dňa 21.12.2005 a mal ich vo svojej moci, nakladal s nimi ako s vlastnými, v dobrej viere, že mu patria, zrekonštruoval ich, investoval do nich ďalšie finančné prostriedky a zriadil si v nich priestory pre svoju podnikateľskú činnosť, staral sa o ne spôsobom riadneho hospodára a ako vlastník, až do momentu vyslovenia absolútnej neplatnosti právneho úkonu a určenia vlastníctva k nehnuteľnostiam v spore vedenom na Okresnom súde Michalovce sp. zn. 20C/80/2009 bol oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním, že určením vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam v prospech žalobkyne sa jeho postavenie z pozície vlastníka zmenilo na pozíciu oprávneného držiteľa, ktorému zákon poskytuje rovnakú ochranu akú vlastníkov. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v bode 63. uvádza, že žalovaný spĺňal predpoklady oprávneného držiteľa, ktorá skutočnosť bola preukázaná aj v spore vedenom na Okresnom súde Trebišov sp. zn. 9C/218/2013, kde sa žalobcovia (vrátane žalovaného v tomto konaní) domáhajú vydania bezdôvodného obohatenia od žalobcu z titulu zhodnotenia nehnuteľnosti. Žalovaná poukázala ďalej na dôvody rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 9C/297/2013-600 zo dňa 6.10.2017 (v spise), ktorým súd žalobu žalobcu zamietol v spore proti MUDr. Jozefovi Karchovi o vydanie bezdôvodného obohatenia, v ktorom spore súd dospel k záveru, že žalovaný do 7.2.2012, t.j. do doručenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach bol oprávneným držiteľom nehnuteľnosti a od 7.2.2012 do 30.9.2012 užíval nehnuteľnosti so súhlasom žalobcu. Poukázal tiež na rozsudok Okresného súdu Trebišov č.k. 12C/235/2013-686 zo dňa 13.4.2018, ktorým súd zamietol žalobu žalobcu v spore vedenom proti žalovanému MVDr. L. T., tiež o vydanie bezdôvodného obohatenia, ako aj na rozsudok Okresného súdu Trebišov 12C/229/2013-683 zo dňa 13.4.2018, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia proti žalovanému U. P.. Citovala právny názor súdov uvedený v týchto rozhodnutiach, v ktorých súdy o.i. uviedli, že „za danej situácie žalobca mal kúpnu cenu, s ktorou mohol disponovať, a na druhej strane žalovaný mal nehnuteľnosti, ktoré na základe kúpnej zmluvy užíval. K vráteniu plnenia z neplatnej kúpnej zmluvy došlo až 30.9.2012, kedy bola vrátená žalobcom kúpna cena žalovanému a následne žalovaným boli vydané nehnuteľnosti žalobcovi. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný v zmysle § 451 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka sa bezdôvodne na úkor žalobcu neobohatil. K takémuto obohateniu by došlo až potom, keby žalobca kúpnu cenu vrátil a následne žalovaný nehnuteľnosti užíval. V danom prípade tomu tak nebolo a nedošlo k naplneniu ust. § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka“. Okresný súd Michalovce rozsudkom č.k. 20C/80/2009 zo dňa 28.1.2010 (potvrdenom rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 11Co/127/2010 zo dňa 14.12.2011) rozhodol, že vlastníkom predmetných nehnuteľností je žalobca, pričom i v tomto rozhodnutí ustálil, že žalovaný bol dobromyseľný, že žalobca vlastnou vinou nezabezpečil všetky náležitosti, či už súhlas ministerstva financií s podpisom tejto zmluvy a iné náležitosti súvisiace s formálnou a obsahovou stránkou, že sám žalobca zapríčinil stav podania tejto žaloby a tá skutočnosť, že potrebuje dotiahnuť všetky veci po ekonomickej stránke do súladu so zákonom, nemôže ísť na ťarchu a na ujmu žalovaných, ktorí tento stav nezavinili, keďže im povinnosť zabezpečiť súhlas s prevodom majetku štátu nevyplýva, ale túto povinnosť mal jednoznačne správca“. Z uvedených dôvodov súd v uvedenom konaní nepriznal žalobcovi ani náhradu trov konania, aplikujúc v tom čase platné ust. § 150 ods. 1 O.s.p. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 97/2009 zo dňa 30.3.2011, na ktoré odkazuje žalobca v podanom odvolaní, podľa názoru žalovanej svedčí v jej prospech, keď listinnými dôkazmi dostatočne preukázala, že tu bolo množstvo pochybností, a preto sa predpokladá, že jej držba je oprávnená. Samotné podanie žaloby advokátom o určenie vlastníckeho práva neznamená, že v každom prípade bude žaloba úspešná a poukázala na to, že kúpna zmluva zo dňa 21.12.2005 urobená formou notárskej zápisnice bola vyhotovená notárom, ktorého objednal správca žalobcu RVsaPS Michalovce, čo ju umocňovalo v presvedčení, že nehnuteľnosti nadobudla legálne a zmluva má všetky náležitosti, ktoré vyžaduje zákon, nehnuteľnosti boli riadne zapísané na liste vlastníctva v katastri nehnuteľností, a preto platí nevyvrátiteľná domnienka, že údaje katastra sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak (§ 70 ods. 1 zák. č. 162/1995 Z.z.) - opak sa preukázal až právoplatným rozhodnutím súdu o určení, že

vlastníkom predmetných nehnuteľností je žalobca. Navyše nehnuteľnosti užívala so súhlasom žalobcu, keď listom zo dňa 21.5.2012 žalobca pozastavil konanie o vypratanie predmetných nehnuteľností. K argumentom žalobcu, že v období od 1.10.2008 do 30.9.2012 užívala nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, zopakovala, že bola v presvedčení a dobrej viere, že kúpna zmluva obsahuje všetky náležitosti, ktoré vyžaduje zákon, nehnuteľnosti boli riadne zaevidované v katastri nehnuteľností, pričom žalobca podal žalobu o určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam až po štyroch rokoch, t.j. dňa 19.6.2009 a aj tento odstup času ju umocnil v presvedčení, že je právoplatnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností. Čo sa týka užívania predmetných nehnuteľností, tak v rozhodnom období užívala v prevažnej časti svoj vlastný majetok, keď z vykonaných dôkazov, z fotografií a zo znaleckého posudku Ing. S. O., ktorý tvorí prílohu kúpnej zmluvy zo dňa 2.11.2005 je zrejmé, že predmetné nehnuteľnosti boli zdevastované a neboli spôsobilé na užívanie a po nadobudnutí ich zrekonštruovala a nadhodnotila, čiže je absurdné, aby mala platiť žalobcovi nájom za užívanie vlastného majetku. K opakovaným námietkam žalobcu, že súd prvej inštancie sa napadnutým rozhodnutím odklonil od ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít a porušil princíp právnej istoty a poukazuje na množstvo rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, tiež Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu Českej republiky, žalovaná uviedla, že cit. rozhodnutia súdov, na ktoré sa odvoláva žalobca, nie sú totožné s vecou, ktorá je predmetom konania a tieto rozhodnutia vychádzajú z iného skutkového a právneho základu. Právne názory všeobecných súdov, tiež ústavných súdov obsiahnuté v citovaných rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu a nemajú všeobecnú záväznosť, sú právne záväzné len v konkrétnej veci. Ani v jednom z týchto rozhodnutí nešlo o prípad, aby štát prostredníctvom správcu predal majetok štátu tak flagrantným spôsobom, ktorým porušil množstvo povinností a po 4 rokoch si spomenul, že na prevod majetku nemal písomný súhlas ministerstva financií, ani o prípad predaných nehnuteľností štátom, ktoré mu kupujúci po 6 rokoch vrátil zrekonštruované v niekoľkonásobne vyššej hodnote. Je na mieste, aby sa práve žalovaná domáhala právnej istoty, ktorá je garantovaná čl. ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, keďže pri nadobudnutí predmetných nehnuteľností bola dobromyseľná, ktoré užívala 6 rokov, vlastníctvo mala riadne zapísané na liste vlastníctva a za uvedené obdobie do nehnuteľnosti investovala značné finančné prostriedky, zrekonštruovala ich a prispôbila na svoje podnikateľské účely. Záverom zdôraznila, že v každom konaní musí súd z úradnej povinnosti prihliadať na konanie v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 OZ) a bola toho názoru, že konanie žalobcu je učebnicovým príkladom konania v rozpore s dobrými mravmi.

6. Žalobca v odvolacej replike zotrval na svojej argumentácii a námietkach vo vzťahu k právnomu posúdeniu súdom prvej inštancie a nesúhlasil s tvrdením žalovanej, že vo svojej argumentácii sa dostáva do vlastných rozporov. Trval na to, že ním uplatnený nárok nie je možné kvalifikovať ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatného právneho úkonu najmä z dôvodu, že so žalovanou neuzatvoril žiadnu zmluvu a tvrdil, že je potrebné ho posúdiť ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého prijatím plnenia bez právneho dôvodu. V prípade, ak sa súd prvej inštancie nestotožnil s právnym názorom najvyšších súdnych autorít, že užívanie cudzej veci žalovanou bez zmluvy o nájme alebo iného právneho titulu oprávňujúceho užívať danú vec sa považuje za bezdôvodné obohatenie titulom plnenia bez právneho dôvodu, bol povinný tento odklon riadne, zrozumiteľne, dôkladne a presvedčivo odôvodniť, čo sa nestalo, v dôsledku čoho došlo zároveň k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Ani z vyjadrenia žalovanej nevyplývajú žiadne argumenty podporujúce správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Žalovaná nepoukázala na jediné rozhodnutie najvyššej súdnej autority, ktoré by predstavovalo dôvodný odklon od rozhodovacej praxe, na ktorú žalobca v priebehu konania poukazoval, resp. ktorým by bolo preukázané, že súdna prax nie je v otázke právnej kvalifikácie užívania cudzej veci bez právneho dôvodu jednotná. Zotrval tiež na tom, že súd prvej inštancie posudzoval ním uplatnený nárok aj z titulu náhrady škody podľa ust. § 420 a nasl. OZ, ktoré však v napadnutom rozhodnutí vôbec neuvádza a ani na ne žiadnym spôsobom neodkazuje a z tohto dôvodu sa javí právne posúdenie veci súdom prvej inštancie ako nejednoznačné. Zopakoval ďalšie odvolacie námietky a argumenty uvedené v odvolaní a poukázal na to, že proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 8C/20/2014 z 30.6.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Košice 6Co/321/2016 zo dňa 14.11.2017 podal dovolanie (dovolacie konanie na Najvyššom súde SR je vedené pod sp. zn. 5Cdo/64/2018), o ktorom do dnešného dňa nebolo rozhodnuté a proti rozsudkom Okresného súdu Rožňava a Okresného súdu Trebišov, na ktoré žalovaná odkazuje, podal odvolania, o ktorých nebolo právoplatne rozhodnuté. Vo vzťahu k uvedeným rozhodnutiam zdôraznil, že ani v jednom z nich nebola riešená otázka oprávnenej držby žalovanou, navyše tieto rozhodnutia nie je možné považovať za rozhodnutia najvyššej súdnej autority a zároveň sa nejedná o rozhodnutia, ktorými by bol súd v predmetnej právnej veci viazaný v zmysle ust. § 193 CSP. K otázke posúdenia dobrej viery držiteľa

veci opakovane odkázal na už v odvolaní citované rozhodnutia najvyšších súdov a Ústavného súdu SR a trval na tom, že minimálne od 7.5.2009 žalovaná užívala nehnuteľnosti vlastnícky mu patriace bez právneho titulu, žalovaná nepožívala ochranu oprávneného držiteľa a teda neexistoval dôvod pre zamietnutie žaloby z tohto dôvodu. K argumentácii žalovanej, že v rozhodnom období užívala svoj vlastný majetok, ktorý zrekonštruovala a zhodnotila, žalobca poukázal na skutkové okolnosti daného prípadu a uviedol, že absolútna neplatnosť právneho úkonu pôsobí priamo (automaticky) zo zákona (ex lege), a to od počiatku (ex tunc) a bez ohľadu na to, či sa tejto neplatnosti právneho úkonu niekto dovoľá alebo nie, právne účinky absolútne neplatného právneho úkonu nikdy nevzniknú, t.j. nikdy nedôjde k vzniku, zmene ani zániku tých práv a povinností, ktoré s nimi zákon spája, a preto žalovaná nikdy nenadobudla k nehnuteľnostiam vlastnícke (resp. spoluvlastnícke) právo. Na tento záver nemá vplyv ani skutočnosť, že žalovaná bola ako vlastníčka nehnuteľností zapísaná v katastri nehnuteľností, nakoľko v zmysle zákona a judikatúry súdov (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Sžo 186/2008 zo dňa 22.4.2009) hodnovernosť údajov katastra možno vyvrátiť verejnou listinou, čo vo väčšine prípadov je rozsudok súdu, v danom prípade rozsudkom Okresného súdu Michalovce 20C/80/2009 zo dňa 28.1.2010, ktorým bol za vlastníka nehnuteľností určený štát - Slovenská republika, bola hodnovernosť údajov v osobe vlastníka nehnuteľností vyvrátená a je nepochybné, že údaj o vlastníckom práve žalovanej nebol hodnoverný od jeho počiatku, t.j. od okamihu jeho zápisu do katastra nehnuteľností. K tvrdeniu žalovanej, že nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu zrekonštruovala a zhodnotila ich, žalobca uviedol, že v súvislosti s (doposiaľ nepreukázaným) zhodnotením nehnuteľností žalovaná uplatňuje nárok v konaní vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 9C/218/2013 a uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co/520/2016 zo dňa 25.04.2018 bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené najmä z dôvodu, že investície do nehnuteľností neboli preukázané. Nesúhlasil s tvrdením žalovanej, že uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči nej je konaním v rozpore s dobrými mravmi a odkázal v tejto súvislosti na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/507/2014 zo dňa 28.4.2015, nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 195/2012 zo dňa 16.8.2012, tiež IV. ÚS 25/2005. Mal za to, že uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je riadnym výkonom jeho práva, a nie jeho zneužitím, pričom žalovaná ani nepreukázala skutočnosť, prečo konkrétne v uplatnení nároku žalobcu súdnou cestou je daný rozpor jeho konania s dobrými mravmi.

7. Žalovaná podaním zo dňa 24.4.2019 (č.l. 657 - 658) doručila odvolaciemu súdu rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Co/46/2018-659 zo dňa 7.3.2019, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Rožňava č.k. 9C/297/2013-600 zo 6.10.2017, ktorým súd žalobu proti žalovanému MVDr. U. O. zamietol. Poukázala na závery konštatované odvolacím súdom v bode 67. svojho rozhodnutia, v ktorom sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že na strane žalovaného nedošlo k vzniku bezdôvodného obohatenia žiadnou z foriem predvídaných zákonom, a preto vydanie bezdôvodného obohatenia, či už vo výške uplatnenej žalobou alebo v akejkoľvek inej výške, nebolo dôvodné. Uviedla, že aj v prípade žalovaného X. P. bola vec už právoplatne skončená tak, že Krajský súd v Košiciach rozsudkom č.k. 6Co/32112016 zo dňa 14.11.2017 potvrdil rozsudok Okresného súdu Rožňava 8C/20/2014 zo dňa 30.6.2017, ktorým súd žalobu zamietol. Z uvedeného je zrejmé, že v obdobných prípadoch (o žalobe proti žalovaným X. P. a P.. U. O.) súdy už právoplatne rozhodli tak, že žalobu žalobcu zamietli. Poukázala v tejto súvislosti na princíp právnej istoty zakotvený v článku 2 odsek 2 Civilného sporového poriadku a navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny a priznať jej proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

8. Podaním zo dňa 26.6.2019 (č.l. 669 - 675) žalovaná doručila odvolaciemu súdu rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 2Co/43/2019 zo dňa 23.5.2019, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Trebišov 12C/229/2013-683 z 13.4.2018 v spore vedenom žalobcom proti žalovanému Ing. U. P..

9. Žalobca v podaniach zo dňa 17.12.2019 (č.l. 677 - 702) a 11.2.2020 (č.l. 719 - 721) opakovane uviedol skutočnosť a argumentáciu uvedené v podanom odvolaní, nesúhlasil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, trval na tom, že žalovaná nebola dobromyseľným (oprávneným) držiteľom dotknutých nehnuteľností od počiatku, keďže nedisponuje platným nadobúdacím vlastníckym titulom a k otázkam oprávneného držiteľa, dobromyseľnej držby a zániku dobrej viery odkázal na vybrané rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, Najvyššieho súdu ČR (napr. 29Cdo/1143/2013, 22Cdo/296/98) a Ústavného súdu SR, z ktorých právny názor citoval už v podanom odvolaní. Podľa žalobcu nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 549/2015 zo dňa 16.3.2016 nie je možné vzťahovať na prejednávajúcu vec z dôvodu, že v prejednávanej právnej veci nestoja a ani nikdy proti sebe nestáli dve ústavné hodnoty, a to princíp ochrany dobrej viery (bona fides) a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka

(nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet). Tento náleží ÚS SR poskytuje indície, ako má súd postupovať (na čo má prihliadať) pri rozhodovaní o dvoch kolidujúcich ústavných právach, a neexistuje jednoznačné riešenie, ako vzniknutú kolíziu práv bez aplikačných problémov vyriešiť. V súvislosti s tým žalobca poukázal napr. aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 25/01 zo 7.11.2002, týkajúci sa posúdenia stretu základných práv v konaniach vo veciach ochrany osobnosti. Kolíziou práv dobromyseľného nadobúdateľa a vlastníka veci sa zaoberala aj judikatúra Najvyššieho súdu ČR, ako aj Ústavného súdu ČR. Ústavný súd ČR v náleze sp. zn. I.ÚS 2219/2012 zo 17.4.2014 dospel k záveru, že vo všeobecnosti možno postup súdu pri riešení kolízie dvoch rovnocenných práv rozdeliť do troch krokov: 1) pri strete dvoch základných práv musí súd najprv jednoznačne určiť, o ktoré práva strán sporu sa jedná, 2) následne s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti daného prípadu musí rozhodnúť tak, ak je to možné, aby bolo zachované maximum z oboch práv, a 3) ak to možné nie je, tak dať prednosť tomu základnému právu, v prospech ktorého svedčí všeobecný princíp spravodlivosti. V prejednávanej právnej veci z hľadiska poskytnutia právnej ochrany podľa názoru žalobcu nestoja proti sebe dve ústavou, resp. právnymi predpismi chránené práva, keďže nedobromyseľná držba nepožíva žiadnu právnu ochranu. Inak povedané, v prejednávanej právnej veci nedošlo ku kolízii práv majúcich rovnakú ústavnú hodnotu, ale naopak proti sebe stáli porušené vlastnícke právo žalobcu a protiprávne konanie žalovanej v podobe nedobromyseľnej držby. Kúpna zmluva zo dňa 2.11.2005 je absolútne neplatná pre rozpor so zákonom (ust. § 11 ods. 1 a 5 zákona č. 278/1993 Zb. o správe majetku štátu platného a účinného v čase jej uzatvorenia) a podľa názoru žalobcu ani s poukazom na právne názory obsiahnuté v rozsudkoch Krajského súdu v Košiciach 2Co/43/2019 zo dňa 23.5.2019, 6Co/321/2016 zo dňa 14.11.2017 a 3Co/46/2018 zo dňa 07.03.2019 nie je možné žalovanej priznať postavenie oprávneného držiteľa. Uviedol, že prevod nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy zo dňa 2.11.2005 a kúpnej zmluvy zo dňa 21.12.2005 bol vopred dohodnutý a koordinovaný proces medzi žalovanou, Ing. Q. W. a ostatnými subjektmi vystupujúcimi na strane kupujúcich, o čom svedčí aj tá skutočnosť, že už pred uzavretím kúpnej zmluvy bol dňa 17.10.2005 vypracovaný spol. L. East s.r.o. geometrický plán č. 36183415-110/2005 (dôkaz pripojil k odvolaniu), z ktorého je zrejmé, akým spôsobom si mienili tieto subjekty jednotlivé nehnuteľnosti podeliť. Žalobca relevantným spôsobom preukázal, že žalovaná nebola oprávneným držiteľom dotknutých nehnuteľností od počiatku, ani následne sa jej postavenie neoprávneného držiteľa nezmenilo na pozíciu držiteľa oprávneného a je absolútne vylúčené, aby žalovaná získala postavenie dobromyseľného držiteľa po vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam v prospech žalobcu tak, ako k tomu dospel Krajský súd v Košiciach v uvedených svojich rozhodnutiach. Krajský súd v Košiciach nie je najvyššou súdnou autoritou ani súdom, ktorého rozhodnutia sú záväzné podľa ust. § 193 CSP. Podľa žalobcu princíp právnej istoty nie je možné vykladať tak, že súdy sú povinné rozhodovať rovnako v prípadoch, ktoré sú rovnaké z hľadiska skutkového i právneho stavu veci, ale je potrebné tento princíp vnímať v širšom slova zmysle tak, že na právne relevantnú otázku bude daná rovnaká odpoveď, t.j. že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Mal za to, že v konaní preukázal, že žalovaná užívala dotknuté nehnuteľnosti bez právneho titulu a podaná žaloba je dôvodná, preto navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať mu náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 %.

10. Žalovaná podaním zo dňa 3.3.2020 doručila odvolaciemu súdu uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 145/2019 zo dňa 29.1.2020 a k veci uviedla, že v tomto rozhodnutí (body 17., 19 a 25.) sa Najvyšší súd SR presvedčivo vysporiadal s otázkou oprávnenej držby a dobromyseľnosti žalovaných, podľa názoru dovolacieho súdu žalovaný aj po doručení žaloby o určenie vlastníckeho práva ostal naďalej dobromyseľným v tom, že predmetné nehnuteľnosti mu skutočne patria, a to až do 7.2.2012, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie súdu o určení, že vlastníkom nehnuteľností je žalobca. Trvala na tom, že v rozhodnom období užívala svoj vlastný majetok, za obdobie od kúpy do ich odovzdania, t.j. do 2.10.2012 nehnuteľnosti zrekonštruovala a nadhodnotila za svoje vlastné finančné prostriedky a nehnuteľnosti odovzdala žalobcovi hneď po tom, čo jej bola vrátená kúpna cena po viacerých urgenciách, čiže prekážka odovzdania a vypratania nehnuteľností bola na strane žalobcu.

11. Žalobca reagoval na podanie žalovanej z 3.3.2020 v podaní zo dňa 25.3.2020 (č.l. 743 - 750), v ktorom oznámil, že na podanom odvolaní trvá v celom rozsahu a je toho názoru, že aj s prihliadnutím na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/145/2019 zo dňa 29.1.2020 sú tu dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku. Citoval právny názor Najvyššieho súdu SR uvedený v bodoch 14. a 20. uznesenia 4Cdo/145/2019 zo dňa 29.1.2020 a opakovane argumentoval skutočnosťami a námietkami uvedenými v podanom odvolaní, namietal skutkové závery, ku ktorým dospel súd prvej inštancie, spôsob

právneho posúdenia prejednávanej veci a nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Vyjadroval sa k investíciám žalovanej do nehnuteľností, opakovane poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co 520/2016, ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Trebišov 9C/218/2013 z 23.5.2016 okrem iného z dôvodu, že z rozhodnutia nebolo zrejmé, aké investície zo strany žalobcov boli vynaložené na zhodnotenie spornej nehnuteľnosti. Záverom v celom rozsahu zotrval na všetkých svojich doterajších ústnych a písomných podaniach a odvolacom návrhu.

12. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov [podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP], s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, ním uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú preukázané a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, a preto ho odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

13. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený dňa 24.6.2020 o 10.25 hod., po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach a pri zachovaní zákonnej lehoty v súlade s ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

14. Z ust. § 387 ods. 2 CSP vyplýva, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/ a h/ CSP) a v rozsahu odvolacích námietok žalobcu obsiahnutých v podanom odvolaní nezistil, že by rozhodujúce skutkové zistenia súdu prvej inštancie nezodpovedali vykonaným dôkazom, alebo, že by súd použil nesprávny právny predpis, nesprávne právnu normu interpretoval alebo ju na vec aplikoval. Súd prvej inštancie na podklade výsledkov riadne vykonaných a v súlade so zákonom vyhodnotených dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a právnym záverom, aplikoval na vec relevantné hmotnoprávne normy, ktoré aj správne vyložil a vyvodil zodpovedajúce právne závery o právach a povinnostiach sporových strán, a v súlade so zákonom tak posúdil uplatnený nárok v danom spore.

16. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so spôsobom právneho posúdenia nároku a právnymi závermi súdu prvej inštancie v prejednávanej veci a zároveň v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP konštatuje vecnú správnosť preskúmaného rozsudku i jeho dôvodov, v ktorých sa súd prvej inštancie v plnom súlade so zákonom i závermi ustálenej právnej praxe vysporiadal s podstatnými tvrdeniami a právnymi argumentmi strán relevantnými pre konanie a rozhodnutie sporu, pri správnej interpretácii a aplikácii príslušných hmotnoprávných predpisov, a preto odvolací súd na dôvody napadnutého rozsudku v podrobnostiach odkazuje.

17. Žalobca svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na nedostatky odôvodnenia napadnutého rozsudku, nastolil predmetom odvolacieho prieskumu (tiež) správnosť procesného postupu súdu prvej inštancie z hľadiska rešpektovania jeho práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia a spravodlivý súdny proces (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

18. Podľa ust. § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

19. Vo všeobecnosti odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. V ust. § 220 ods. 2 CSP zákon určuje

konkrétne požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejماً jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Zákon vyžaduje, aby súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzil tiež, ktoré skutočnosti boli pre jeho rozhodnutie zásadné, ktoré z nich boli medzi stranami nesporné a aké skutkové závery a na podklade ktorých dôkazov urobil vo vzťahu k skutočnostiam sporným. V odôvodnení rozsudku súd vysvetlí, aké skutkové zistenie odôvodnilo aplikáciu zvolenej právnej normy, podá jej interpretáciu na konkrétne okolnosti prípadu a vyvodí z nej závery o spornom práve či povinnosti. Povinnosťou súdu je v odôvodnení sa vysporiadať tiež s rozhodujúcimi argumentmi strán; z odôvodnenia má prítom podľa právnej praxe vyplývať dôvod, pre ktorý súd prijal či odmietol rozhodujúce argumenty, pričom len konštatovanie nesprávnosti či irelevantnosti argumentácie bez náležitého zdôvodnenia, požiadavku riadneho odôvodnenia nespĺňa.

20. Súd prvej inštancie podľa zistenia odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, čoho sa žalobca a na ako skutkovom základe domáhal i aké bolo procesné stanovisko žalovanej k žalobe; z ich tvrdení a argumentácie výstižne vyseletoval podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty a vo vzťahu k rozhodujúcim sporným skutočnostiam podrobne ozrejmil tiež, aké zistenia vyplynuli z toho - ktorého z vykonaných dôkazov. Zistené skutočnosti následne zrozumiteľne a v súlade so zásadami formálnej logiky premietol do rozhodujúcich skutkových nálezov a z nich právnymi úvahami zdôvodnil výber právnych noriem, ktoré aplikoval, a tiež aj konkrétne následky, ktoré z nich za daného skutkového stavu vyvodil. Vo svetle východísk uvedených v predchádzajúcom bode, podľa posúdenia odvolacieho súdu nemožno odôvodnenie napadnutého rozsudku v žiadnom prípade považovať za nepreskúmateľné, arbitrárne ani za úplne odchylné od veci samej alebo nelogické, ktoré by nedávalo stranám sporu konkrétnu a jednoznačnú odpoveď, akým spôsobom súd uplatnený nárok právne posúdil, na základe akých skutočností a dôkazov a akej právnej úvahy dospel k záveru, že nárok je nedôvodne uplatnený. Odvolaciu námietku žalobcu proti odôvodneniu napadnutého rozsudku, odvolací súd preto posúdil len ako nespokojnosť odvolateľa so závermi prezentovanými v odôvodnení, ktorá ale nezakladá nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva a porušuje právo na spravodlivý proces, a teda dôvodnosť odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Odvolací súd pre úplnosť poznamenáva, že vo vzťahu k obsahovým požiadavkám odôvodnenia rozhodnutia, vyplývajúcim z ústavného práva na spravodlivé súdne konanie Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranami), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

21. Žalobca v podanom odvolaní opakovane uvádza námietky a argumenty, ktoré predniesol už v konaní pred súdom prvej inštancie a súd sa s nimi v odôvodnení svojho rozhodnutia dôsledne vysporiadal. Odvolacie námietky žalobcu nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku ani z hľadiska právneho posúdenia prejednávanej veci a neodôvodňujú iné rozhodnutie v danom spore v prospech žalobcu. Skutočnosti, ktoré uviedol v odvolaní, neodôvodňujú ani záver o vadách konania alebo o nesprávnom procesnom postupe súdu porušujúcom princíp právnej istoty alebo právo na spravodlivý proces, v dôsledku ktorých by preskúmané rozhodnutie bolo nesprávne.

22. Pre posúdenie opodstatnenosti nároku žalobcu bolo dôležité ustáliť, či na strane žalovanej (ne)došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, či teda ona je subjektom, ktorému bolo plnené bez právneho dôvodu, z právneho dôvodu, ktorý odpadol alebo plnené z neplatného právneho úkonu v zmysle ust. § 451 ods. 2 OZ.

23. Odvolací súd sa stotožňuje so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie v prejednávanej veci, že na strane žalovanej nedošlo k vzniku bezdôvodného obohatenia žiadnym zo zákonom predpokladaných spôsobov v zmysle ust. § 451 ods. 2 a § 457 OZ.

24. Dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia na tom skutkovom základe, že žalovaná predmetné nehnuteľnosti v období od 1.10.2008 do 2.10.2012 užívala na základe neplatného právneho úkonu, resp. bez právneho dôvodu, súd prvej inštancie celkom opodstatnene posudzoval (tiež) podľa ust. § 457 v spojení s § 451 ods. 2 OZ ako prípadné plnenie z neplatného

právneho úkonu i so zreteľom na tú skutočnosť, že takej právnej kvalifikácie nároku sa žalobca dovoľával v podanej žalobe (časť II.), a to aj napriek tomu, že nebol účastníkom (zmluvnou stranou) žiadneho právneho úkonu uzatvoreného so žalovanou. V plnom súlade so zákonom a zásadami ustálenej právnej praxe súd vo svojom rozhodnutí správne poukázal na to, že nárok na vrátenie plnenia z neplatnej zmluvy je zo zákona podmienený tým, že ide o vzájomnú reštitučnú povinnosť (vrátiť si poskytnuté plnenia), ktorú majú iba zmluvné strany - predávajúci a kupujúci, medzi ktorými ide o vzájomnosť práv a povinností, pričom žalovaná nemohla na úkor žalobcu získať, ani vydať žalobcovi plnenie z neplatnej zmluvy, nakoľko nebola v žiadnom právnom vzťahu so žalobcom.

25. Súd prvej inštancie uplatnený nárok celkom správne právne kvalifikoval podľa ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka a odvolací súd sa stotožňuje s jeho posúdením, že na strane žalovanej nedošlo k vzniku bezdôvodného obohatenia žiadnym z vyššie uvedených zákonom predpokladaných spôsobov.

26. Námetka žalobcu, že súd prvej inštancie nárok nesprávne posudzoval tiež podľa ust. § 420 a nasl. OZ, resp. že právne posúdenie súdu prvej inštancie je „nejednoznačné“, je v zjavnom rozpore s obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku, z ktorého taká právna kvalifikácia uplatneného nároku vôbec nevyplýva.

27. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s názorom žalobcu, že dobromyseľnosť žalovanej (za predpokladu jej vzniku a existencie) zanikla najneskôr dňom 7.5.2009, t.j. doručením žaloby v súdnom spore vedenom na Okresnom súde Michalovce sp. zn. 20C/80/2009. Takýto názor odporuje princípom právnej istoty a dôvery v správnosť údajov zapísaných v katastri nehnuteľností, ako aj princípu všeobecnej spravodlivosti so zreteľom na zistené skutkové okolnosti daného prípadu. K posúdeniu otázky dobrej viery držiteľa nehnuteľností a v tej súvislosti, či držba bola oprávnená alebo neoprávnená, odvolací súd poukazuje na závery ustálenej právnej praxe (napr. V 5/1989), podľa ktorých oprávnený držiteľ má právo vec užívať v rovnakom rozsahu ako vlastník a z tohto užívania mu vo vzťahu k vlastníkovi nevznikajú žiadne povinnosti, okrem povinnosti vec vlastníkovi vydať. Oprávnený držiteľ nie je povinný vydať vlastníkovi to, o čo sa užívaním jeho veci obohatil, a to ani podľa ustanovení o bezdôvodnom obohatení; vzťahy medzi vlastníkom a držiteľom ohľadom vydania úžitkov veci treba posudzovať len podľa ust. § 130 a nasl. Občianskeho zákonníka.

28. K argumentom žalobcu o nedobromyseľnosti žalovanej, resp. zániku jej dobrej viery momentom doručenia žaloby v súdnom spore o určenie vlastníckeho práva, odvolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci sa súd prvej inštancie neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít a preskúmaný rozsudok je v úplnom súlade s princípom právnej istoty a predvídateľnosti práva (súdnych rozhodnutí), ako jednej z najvyšších hodnôt materiálneho právneho štátu vzhľadom na to, že v iných sporoch skutkovo a právne identických s prejednanou vecou už boli vydané právoplatné rozhodnutia, ktorými súdy žaloby žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia proti žalovaným, ktorí nadobudli predmetné nehnuteľnosti od nadobúdateľa Ing. V. W. a užívali ich za obdobných podmienok ako žalovaná, ako nedôvodné zamietli. Odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 145/2019-730 zo dňa 29.1.2020, ktorým Najvyšší súd SR dovolanie žalobcu podané proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Co 46/2018 zo dňa 7.3.2019 v spore vedenom proti žalovanému MVDr. Jozefovi Karchovi, odmietol. V tomto rozhodnutí Najvyšší súd SR vyslovil názor, že „žalovaný bol dobromyseľný v tom, že mu nehnuteľnosti skutočne patria, a v dôsledku tejto dobromyseľnosti možno uzavrieť, že držba uvedených nehnuteľností bola od momentu jej vzniku oprávnená (§ 130 OZ). Z toho vyplýva, že mu ako oprávnenému držiteľovi patrili rovnaké práva ako vlastníkovi veci, čo v nadväznosti na meritum tohto sporu znamená, že počas doby oprávnenej držby mu z užívania týchto nehnuteľností vo vzťahu k žalobkyni ako vlastníčke nevznikli žiadne povinnosti (s výnimkou povinnosti vec jej vydať, ktorá ale nie je predmetom tohto sporu) a žalobkyňa proti nemu nemá žiadny nárok na náhradu (kompenzáciu) za to, že tieto nehnuteľnosti v dôsledku jeho držby nemohla užívať sama. Kúpna zmluva z 21.12.2005, ktorá bola spísaná vo forme notárskej zápisnice a na základe ktorej žalovaný mal uvedené nehnuteľnosti nadobudnúť do svojho výlučného vlastníctva, nemala žiadne formálne vady, obsahovala všetky zákonom vyžadované náležitosti a na jej základe príslušný orgán správy katastra v riadnom správnom (katastrálnom) konaní povolil jej vklad do katastra nehnuteľností a ako výlučného vlastníka uvedených nehnuteľností zapísal žalovaného. Aj z ďalšieho správania žalovaného vyplýva, že bol pozitívne presvedčený (v dobrej viere), že mu tieto nehnuteľnosti v skutočnosti (reálne) náležia a že ak si ich prisvojuje, nekoná bezprávne; žalovaný za tieto nehnuteľnosti riadne zaplatil ich skutočnú trhovú cenu, následne ich zrekonštruoval

a investoval do nich svoje finančné prostriedky za účelom ich zveľadenia... Ani okolnosti, že žalovaný bol oboznámený s priebehom realizácie prevodu týchto nehnuteľností štátu v prospech Ing. Q. W., podľa názoru dovolacieho súdu nemohli sponchybníť dobromyseľnosť žalovaného o tom, že nekoná bezprávne". V cit. uznesení Najvyšší súd SR dal zároveň odpoveď i na otázku ochrany nadobúdateľa vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere a v dôvere v akty štátu (zápis do katastra nehnuteľností), a zdôraznil potrebu zachovania princípu všeobecnej spravodlivosti v prípadoch, kedy je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv (vlastníckeho práva pôvodného vlastníka a ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa), ako aj individuálne okolnosti rozhodovaného prípadu.

29. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je neopodstatnené a ním uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci neboli preukázané, a preto napadnutý rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

30. O nároku strán na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca vzhľadom na svoj neúspech v odvolacom konaní nemá právo na náhradu trov a žalovaná mala v odvolacom konaní plný úspech, preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP). Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu

sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).